

Edvard Kocbek **Esedezem**

Azért esedezem, hogy emlékezetem
romlana meg, ahogy a rózsa fonnyad majd
halkan elszunnyad. Hadd feledjek el
minden kételyt s reményt, az
álmokat, prófétai jóslatokat, minden sebet
s megtörtséget, mind a zászlóba csavart
pillanatokát, minden elmebeteg
szerencsét, a józan balsorsot,
minden bűnt, igazságot, a vakmerő ugrást
s ismeretlen mosolygást. Azért esedezem,
hogy felednék el minden ügyességet
és finom fonalak közt nyugodnék meg,
melyek az elmúlás leheletébe fonják
az elemeket s a szöveteket. Hadd feledjem
mindezt el és még azt is, mely a feledés
feledését jelenti, hiszen csak az emlékezet
vesztése kicsinyíti az embert az ő
megfelelő lényegére, a sóvárgásra s a virrasztásra
hitre s reményre.